

[Duetoff]

tror simpelt hen ikke på det, det er næsten lige så tåbeligt som at meddele, at man skal have åbenhed i forbindelse med Markedsudvalget. At sidde og diskutere forhandlingssituationer for åbent tæppe er noget, der i bedste fald vil medføre, at man får et skuespil, og så vil de egentlige beslutninger alligevel blive truffet uden for huset, eller også i værste fald vil det få det til at ende i kaos.

Vi mener, at det sted, man burde sætte ind, når det gælder åbenheden, igen er at understrege Europa-Parlamentets mulighed, for dér skal alle direktiver jo igennem, og dér skal man jo ind i forhandlingerne. Og ligesom åbenheden i dette system ikke foregår ved, at pressen og andre går ned og kigger ind på regeringens møder, men ved debatten her, kunne det på samme måde i EF-systemet have foregået ved et styrket Europa-Parlament. Men vi ser frem til ved en senere revision af traktaten at være med til at skubbe på, at Parlamentet får det, Parlamentet skal have.

Udenrigspolitikken er blevet brugt og misbrugt i debatten også i dag. Vi synes, det er en vigtig dimension, men vi vil da gerne understrege, at for os er selve beslutningen om et medlemskab af Vestunionen klart en selvstændig beslutning. Det har ikke noget med unionsbeslutningen at gøre efter vores opfattelse. Vi kan sige ja – og det hælder vi nok til – eller vi kan sige nej, men det er en selvstændig beslutning, Danmark står over for på et senere tidspunkt.

I den forbindelse kan jeg ikke lade være med at gøre en bemærkning specielt til hr. Gert Petersen, som jo stiller sig op og siger: Jamen hvem udgør dog truslen? Vi skal hellere have nedrustning og fred og snakke pænt med hinanden og alt det dér. Nej, der er selvfølgelig stadig væk trusler i verden. Vi skal da ikke være så naive at tro, at fordi Øst-Vest-konflikten er hørt op, er alle søde og rare og venlige, og så er der fred i vor tid. I det østlige område er der f. eks. bestemt nogle konfliktmuligheder. I øjeblikket er det da bl.a. sådan, at nogle forsøger at komme tilbage til det gamle system i det forhenværende Sovjetunionen, men der er jo også konflikt mellem Rusland og Ukraine osv. – konflikter, der bestemt vil komme til at smitte af på resten af Europa. En Saddam Hussein har vel heller ikke helt fået trukket gifttænderne ud i allerbøgstaveligste forstand, og det er

sådan nogle forhold, der gør, at man da ikke bare kan sætte sig ned og sige, at en forsvarsdimension for fremtiden kun skal være fred og ingen fare. Man må vel også have lov til at tænke på, at man kan komme i nogle situationer, hvor det er nødvendigt at kunne forsvare sig.

Flere gange er rejst spørgsmålet: Hvorfor nu union? Det er bl.a. blevet sagt: Nu river man Sovjetunionen ned, hvorfor i alverden skal vi så bygge en union op her? For det første vil jeg gerne sige, at der efter CD's opfattelse er en væsentlig forskel på de to unioner. Den ene var opbygget med våbenmagt imod en række republikkers vilje, og her har vi altså i god demokratisk ånd opbygget en anden union – ja, vi er jo selv her i landet sådan, at vi går med ved folkeafstemningerne.

Derfor kan der ikke foretages nogen sammenligning, men selvfølgelig er det da rimeligt at rejse spørgsmålet, og jeg vil gerne give tre bud på, hvorfor CD mener, at det er vigtigt med Unionen nu.

For det første fordi vi har en forpligtelse over for de svage i områderne. Vi har en forpligtelse over for det tidligere Sovjetunionen og de tidligere østeuropæiske lande til at være økonomisk stærke nok til at kunne hjælpe. Det gælder både Østeuropa, og det gælder den tredje verden, ikke mindst Nordafrika. Hvis vi ikke bliver det økonomiske lokomotiv, der bliver ved at være stærkt og bliver ved at have fremdrift, er vi ikke i stand til at løse de opgaver, som vi er nødt til at løse i disse områder specielt for at bevare stabilitet.

For det andet har vi også over for vores egne befolkninger en forpligtelse til fortsat at kunne klare konkurrencen med Japan og USA, og vi tror på, at den måde, vi klarer konkurrencen på, er ved at skabe et reelt indre marked, og et reelt indre marked må også omfatte en række af de områder, som er nævnt i Unionen, for at kunne være stærkt nok.

For det tredje, og det kan vi lige så godt sige direkte i dag, selv om måske ikke alle vil kunne lide det: Tyskland er et problem. Tyskland er bare et mindre problem som en del af en europæisk politisk union, end Tyskland er uden for en union, der i løbet af nogle ganske få år vil være så stærk, at vi ved, det vil udgøre en supermagt i Europa uden for styring. Det lyder måske ikke så rart. Jeg forsøger ikke at genop-